

Životopis Jana Pořízka

Jan „Bobr“ Pořízek se narodil 25. ledna 1958 jako prvorozený syn rodičům Ludmile a Janovi Pořízkovým ve vesnici Vavřinec v Moravském Krasu. Vzhledem k náročné práci rodičů se oběma bratrům víc věnovali prarodiče, na které Jan s láskou vzpomíná. Maminka pracovala jako učitelka v Mateřské škole a tatínek jako dělník v Adastu. Jeho prarodiče kdysi vedli živnost, o kterou v padesátých letech přišli.

Jan měl jednoho mladšího bratra. Na druhý stupeň základní školy chodil do nedalekého Sloupu. Už ve škole se setkal s nepochopením spolužáků i učitelů pro svůj původ – především proto, že pocházel z věřící rodiny.

Přestože měl na vysvědčení samé jedničky a všechny předpoklady ke studiu, nedostal se na gymnázium do Blanska ani do Boskovic, přitom jeho snem už tehdy bylo stát se učitelem. Nakonec se Jan dostal na Střední průmyslovou školu v Jedovnicích-obor Strojírenství.

Strojírenství nebyl obor, který by si pamětník oblíbil, ale problémy na škole neměl a dodnes na ni rád vzpomíná. V roce 1977, ještě před maturitní zkouškou, si podal přihlášku na Vysokou školu polygrafickou do Lipska v Německu, kam ovšem přijat nebyl. Jako důvod nepřijetí si ve svém posudku přečetl: „Rodina je nábožensky založená.“

Nejprve začal pracovat v podniku Metra Blansko, kde získal dobrý posudek a následně mohl nastoupit na Stavební fakultu do Brna, obor Ocelové konstrukce a mosty.

Od svých 17 let působil jako varhaník ve sloupském kostele. Protože měl jako varhaník dokonalý přehled, StB po něm chtěla, aby hlásil počty lidí při bohoslužbách, odkud jezdí autobusy do poutního kostela a jejich SPZ. On spolupráci jednoznačně odmítl. Na setkání s příslušníkem StB nikdy nezapomene.

Po dokončení vysoké školy v roce 1982 chtěl nastoupit do Jihomoravských dřevařských závodů. Stačilo bohužel jen negativní vyjádření místní organizace KSČ a čerstvému absolventu stavební fakulty byl titul a pět let studia k ničemu. Nastoupit musel do Strojního podniku v Brně-Líšni jako zámečnický mistr za mzdu 8 Kčs na hodinu.

Během základní vojenské služby se kvůli poslechu zahraničních stanic a držení zakázané náboženské literatury dostal do vojenského vězení, kde tři dny prožil v izolaci. „Tam jsem se poprvé v životě litoval,“ vzpomíná Jan.

I přes vysokoškolský titul se pak musel spokojit s pracovní pozicí zámečnicka. Později pracoval v Dřevařských závodech, projektoval např. vyhořelou pilu v Rájci-Jestřebí. V roce 1985 se oženil s Jaroslavou Blahovou, kterou poznal při organizování táborů ROH, kam oba jezdili jako vedoucí. Společně vychovali tři děti – Annu (*1986), Víta (*1989) a Jana (*1995).

Po revoluci se aktivně zapojil do obnovy skautské organizace, založil oddíl, potom i skautská křesťanská střediska Světla a později Labyrint, kterým se i se svou ženou a dětmi věnují dodnes. Své vysněné povolání učitele nakonec také vykonával a dělalo mu radost.

Mladé generaci moc fandí a přiznal, že to má v životě těžké. Rád by jí vzkázal, aby se řídila jeho „KPZ“ (Krabičkou poslední záchrany)- pěstovat komunikaci, přátelství a zdravý životní styl.